

Презъ това време Тезей и другаритѣ му бързаха къмъ своята родина. Тѣ чакаха съ нетърпение да видятъ роднитѣ брѣгове. Една сутринь, когато слънцето се издигна високо надъ хоризонта, дружината забеляза съ радостъ, че предъ погледа ѝ се изправиха брѣговетѣ на Атина.

Наближиха пристанището. По брѣга се чернѣше много народъ, излѣзълъ да посрещне кораба и узнае що е станало съ жертвитѣ. Тезей изкочи бързо на носа на кораба, изправи се тамъ, за да поздрави пръвъ стария си баща. Той го позна изведнажъ между тъмния мравунякъ отъ хора. Но преди да размаха шапката си за поздравъ, Тезей изтрѣпна отъ ужасъ, когато видѣ, че стариятъ се хвърли въ морето и вълнитѣ понесоха трупa му. Злочестиятъ баща направи това, щомъ видѣ, че корабътъ се връща съ черно знаме.

Замаянъ отъ радостъ, че се завръща пакъ въ отечеството си, Тезей на когото стариятъ царъ бѣ поржчалъ да разпъне бѣли платна на кораба, ако синъ му се завръща съ тѣхъ живъ и здравъ, бѣше забравилъ да изпълни царската заповѣдь и не смѣни чернитѣ платна съ бѣли.

Ненадейната смъртъ на бащата разкъса сърдцето на Тезея и го потопа въ скръбъ. Той забрави победата си надъ минотавъра. Тържественото посрѣщане, което му бѣха устроили, не го радваше.

Царъ Егей се удави въ морето, което и днесъ носи негово име. Следъ смъртъта му Тезей се покачи на бащиния си престолъ. Той зацарува мирно и тихо. На народа си направи много добрини.